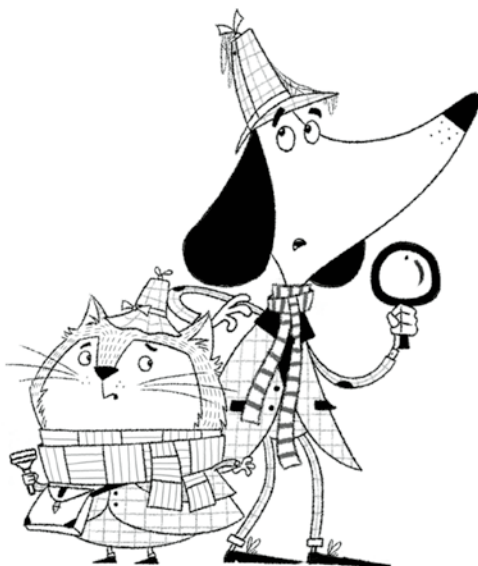

TIM COLLINS

SHERLOCK BONES

ÉS A KÍSÉRTETJÁRTA
KASTÉLY

Rajzolta: John Bigwood

ISBN 978-615-115-005-4
ISSN 2732-3099

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2025-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a | www.pagony.hu

Eredeti kiadás:

Sherlock Bones and the Horror of the Haunted Castle
Published in Great Britain in 2023 by Buster Books,
an imprint of Michael O'Mara Books Limited,
9 Lion Yard, Tremadoc Road, London SW4 7NQ

Copyright © Buster Books 2023

Thanks to the Michael O'Mara Books Limited for the opportunity
to publish the book in Hungarian.

Fordította © Demény Eszter, 2025
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2025

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Grancsa Gergely
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Zsarnóczy Renáta

Sorozatterv: Baranyai [b] András

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

Üdvözet!

Sherlock Bones és dr. Jane Catson messze földön híres nyomozók. Eseteiket Catson veti papírra, így minden kalandjukat elolvashatod.

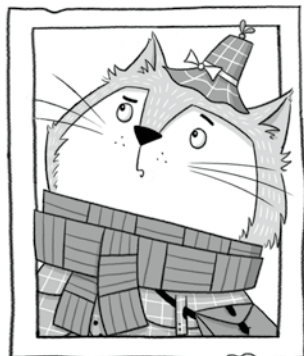

Sherlock Bones

Sherlock Bones a leghíresebb detektív, akit valaha a hátán hordott a föld. Nincs feladat, ami elől megfutamodna, nincs bűntény, amit meg ne oldana.

Dr. Jane Catson

Dr. Jane Catson Sherlock Bones nyomozótársa. Mindig készen áll, hogy rávesse magát a sunyi bűnözőkre.

Segítesz Bonesnak és Catsonnak megfejteni az eddigi legtrükkösebb esetüket? A történet tele van rejtvényekkel, ahol próbára teheted saját nyomozói képességedet. Ha megakadnál, a válaszokat megtalálod a könyv hátuljában, a 223. oldalon. De úgy is dönthetsz, hogy előbb végigolvasod a történetet, és csak utána oldod meg a rejtvényeket. Sok szerencsét!

Első fejezet

Olyan sűrű volt a köd, hogy a mancsomig sem láttam. Lépésről lépésre haladtam, és alig vártam, hogy hazaérjek. A távolban egy farkas vonyított.

Fogalmam sem volt róla, mióta gyalogolhatok. Tíz perce? Fél órája? A borzalmas időjárásban az időérzékemet is elvesztettem.

Egyszer csak felbukkant előttem valami. Egy magas alak, fehér lepelben.

A farkam végéig megremegtem. Élőlény? Vagy egy szellemmel kerültem szembe?

– Ki maga? – kérdeztem elhaló hangon. – Mit akar tőlem?

– Én vagyok az – felelte az alak.

Elhúzta az arca elől a leplet, és láttam, hogy Thompson úr az, a nyuszt a szomszédból.

– Épp a lepedőt teregettem, amikor meghallottam a lépteit, dr. Catson – mondta. – Csak egy kicsit belegabalyodtam.

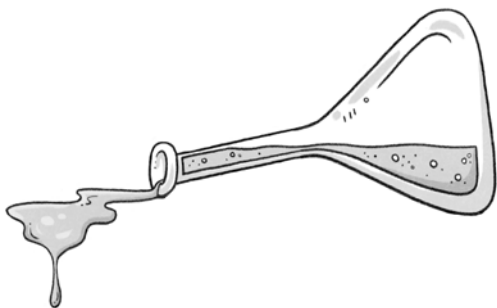
Ismét felhangzott a farkasvonyítás.

– Jó lenne, ha Fraserné a 227/a-ból egy kicsit visszafogná magát – mérgelődött Thompson úr. – Így vonyít, amióta belépett a kórusba.

Thompson úr felcsíptette a lepedőt a ruhaszárító kötélre, majd kotorászni kezdett a zsebében, végül pedig előhúzott egy levelet: „Sherlock Bones úrnak, a világ legnagyobb detektívjének, Barker Street 221/b, London” – szólta a címzés, és a tetejére még azt is odafirkantotta valaki, hogy „SÜRGŐS”.

– Azt kérték, hogy ezt adjam át maguknak – magyarázta. – Két kutya hagyta itt, amikor Sherlock nem volt itthon. Felteszem, egy újabb eset, amilyeneken a barátja úgy szereti törni a fejét.

Bementem, és Bonest pont ugyanúgy a dolgozószobájában találtam, pont ugyanazon a széken, pont ugyanazokat a kémcsöveket tanulmányozva, ahogy nyolc órával azelőtt ott hagytam.

A következő tárgyakból hány van Bones asztalán?

kémcső

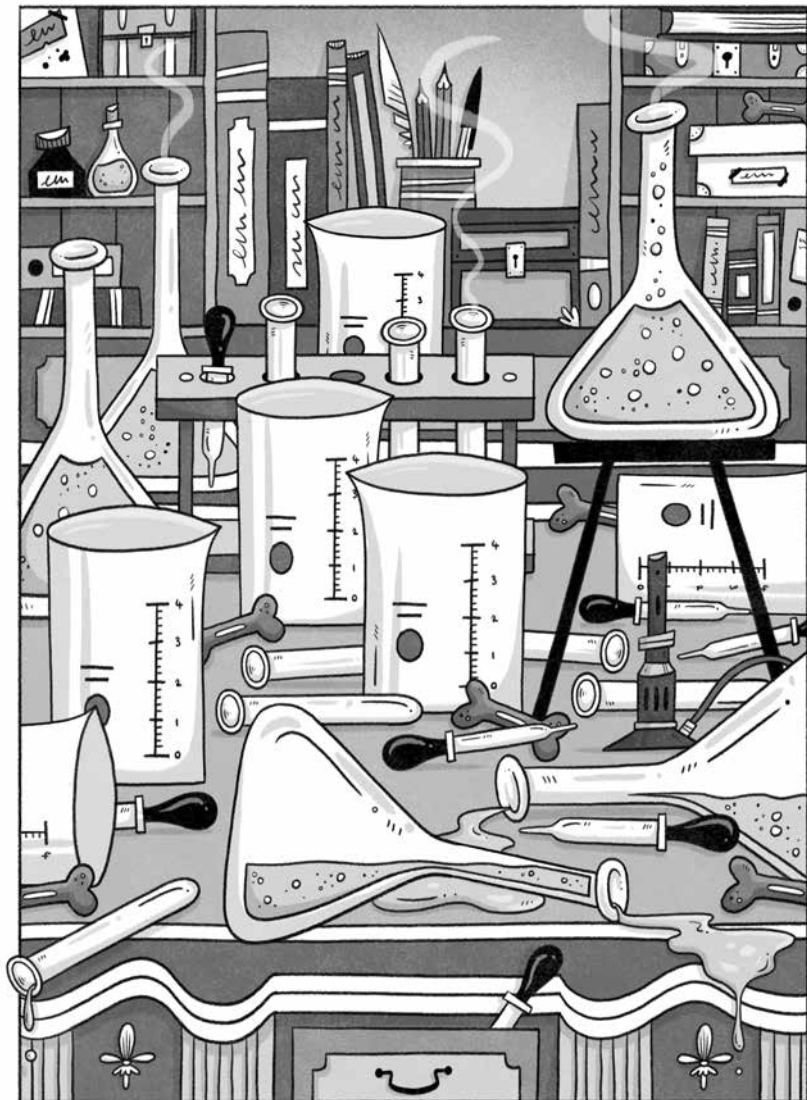
mérőpohár

lombik

pipetta

– Elment itthonról? – kérdeztem. – Valaki ke-
reste, és hagyott egy levelet Thompson úrnál.

– Itthon voltam – felelte Bones. – De biz-
tosan annyira elmerültem a kísérletekben,
hogy nem hallottam a csengőt. Ezt nézze!

Bones felemelt egy sűrű, barna lötytyel teli
mérőpoharat az asztalról.

– Ha nem tévedek, egészen közel járok
hozzá, hogy olyan anyagot alkossak, ami öt-
ven százalékkal rágósabbá teszi a rágócson-
tot – közölte. – Az egész világon megváltoz-
tatja a kutyaéletet!

– Nos, közben ebből maradt ki – nyújtot-
tam át a levelet.

Bones megszaglászta, majd kinyitotta, és
hangosan felolvasta.

Kedves Sherlock Bones!

Reménytelen helyzetünkben
a segítségére van szükségünk.
Visszajövünk nyolc órára.

Üdvözlettel:

Gabriella és Archie

Bones a háta mögött lévő falióra felé bökött.
Két perc volt 8 óráig.

– Pont időben – mondta. – Remélem, valami egyszerű eset, szeretnék mielőbb visszatérni a gumicsontformulámhoz.

Lehúzta mancsáról a gumikesztyűt, és áttelepedett a kandalló melletti fotelba.

Megszólalt a csengő, én pedig szaladtam ajtót nyitni. A bejáratnál egy magas, hosszú szőke szőrű nőstény afgán agár állt, mellette pedig egy aprócska hím terrier, kerek szemüvegben és mellényben.

– Gabriella és Archie? – kérdezte Bones.

– Így van – felelte Gabriella. – Remélem, tud segíteni nekem és a férjemnek.

– Megteszem, ami tőlem telik – mondta Bones. – Hiszen a messzi Transzcickániából látogattak el hozzánk.

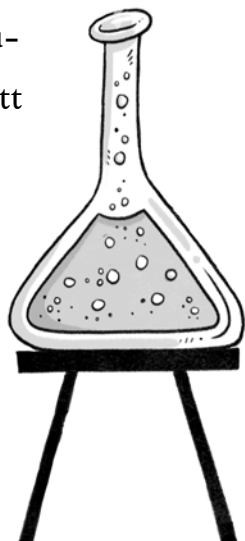
– Így igaz – mondta Gabriella. – Tegnap éjjel... – folytatta volna, de hirtelen megdermedt, és Bonesra bámult. – Honnan tudja? – kérdezte. – Most akartam elmondani.

Bones a magasba tartotta a cetlit.

– A levelüket a Hotel Pedigré fejléces levélpapírján írták – mondta. – Ez a legközelebbi szálloda a Cat's Cross pályaudvarhoz, ahová az európai utazók általában megérkeznek. Tehát gyanítottam, hogy hosszú utat tettek meg. Amikor beléptek, feltűnt, hogy mindketten olyan bélelt túrabakancsot viselnek, amelyeket a hegyekben hordanak.

Bones a napszemüvegre mutatott, amit Gabriella már eltett a zsebébe.

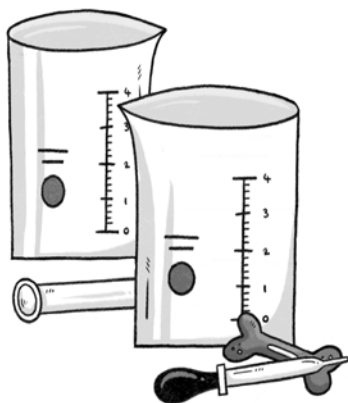
– Arra pedig biztosan nincs szüksége ebben az időjárás-

ban – folytatta. – Így arra következtettem, hogy hegyvidékről érkeztek, ahol napsütéses volt az időjárás. A Transzcickániai Macspátok ennek pontosan megfelel, legalábbis az Agyar Nemzetben megjelent időjárás-jelentés szerint. Ráadásul, amikor megszaglásztam a leveleket, pisztrángos-káposztás kutyaekesz illatát véltem felfedezni rajta, ami ugye annak a vidéknek a jellegzetes íze. Innen már nem volt nehéz összerakni a történetet.

Archie összecsapta kis mancsát.

– Nocsak, nocsak! – vakkantotta. – Úgy látszik, minden szó igaz, amit a nagyszerű nyomozóról hallottunk. Bár figyelmeztetnem kell, az esetünk semmilyen korábbi esetéhez nem hasonlítható.

Bones hátradőlt a székén, állát a tenyerére támasztotta.

– Halljuk!

Archie előrelépett, és apró, fekete szemét Bonesra függesztette. A szőre remegett a szeme körül.

– A segítségére van szükségünk – közölte. – Szellemet láttunk!

Bones felhorkantott, és megcsóválta a fejét.

– Ebben az esetben most azonnal megoldom az esetet – mondta. – Nem láttak szellemet. Szellemek ugyanis nem léteznek. Ahogy nem léteznek vérkutyák, vámpírmacskák, hablovak és egyéb természetfölötti lények sem.

Felállt a székéről, és kitárta az ajtót.

– Örvendtem a szerencsének – mondta. – A viszontlátásra.

Gabriella utánaszaladt, és összekulcsolta a mancsát.

– Tartottunk tőle, hogy pontosan így fog reagálni – mondta. – De könyörgöm, legalább hallgasson meg minket. Nem tudom, kihez fordulhatnánk, ha maga visszautasít.

Bones visszaügetett a székéhez, lezútyant, és felsóhajtott.

– Rendben – mondta. – De tényeket szeretnék hallani, nem tündérmeséket.

Gabriella visszalépett a szoba közepére, és világos narancssárga szemét Bonesra függesztette.

– Néhány hónappal ezelőtt levelet kaptam, amelyben tudatták velem, hogy Grigor bácsikám elhunyt – kezdett bele. – Letaglózott a hír, bár a bácsikámat sok-sok éve nem láttam. Kölyökkutyaként költöztem el

Transzcickániából, és még látogatóba sem mentem vissza.

– Szerettünk volna – vette át a szót Archie –, de én könnyen belebetegszem az utazásba, különösen, ha süt a nap. A vastag bundám miatt van, tudják, amit anyai ágon örököltem.

Bones feltartott manccsal hallgattatta el, és újra Gabriellára nézett.

– De a levél még egy döbbenetes hírt felfedett – folytatta Gabriella. – Tovább olvastam, és kiderült, hogy Grigor bácsikám egyetlen élő rokonaként én örököltem meg az ólját.

– Az ól enyhe kifejezés – szólt közbe megint Archie. – Mint kiderült, egy hatalmas kastélyról van szó, ami a sziklás hegyek között bújik meg. Van tizenkét hálósobája, három

fürdőszobája, étkezője, könyvtára, szalonja, és egy hatalmas kertje tele mesteri sövény-szobrokkal. Hozzá képest a mi régi házunk egy sárkunyhó.

Archie mellényzsebébe dugta a hüvelykujját, és kidüllesztett mellel sétált körbe a szobában.

– Ki gondolta volna, hogy én, Ugatnyiki Archibald, egy egyszerű szénbányász fia egy ilyen kastélyban találom magam?

– Túl szépnek tűnt, hogy igaz legyen – vette vissza a szót Gabriella. – És így is volt. Elutaztunk Karomvárba, és a kastélyban szálltunk meg. Egyik éjjel furcsa, nyöszörgő hangra ébredtünk. Archie az idegei miatt a szobában maradt, de én kimentem körülnézni, és a folyosón meg is láttam egy sovány, fehér alakot.

Eszembe jutott a saját esetem Thompson úrral, alig néhány perccel azelőtt.

– Könnyű kísértetnek nézni valakit – mondtam. – Pont néhány perce találkoztam a szomszéddal, aki egy lepedővel küszködött. Én is azt hittem, hogy kísértetet látok.

– Szó sincs lepedőről – felelte Gabriella. – Úgy nézett ki, mint egy kutya, de mély, fekete gödrök voltak a szeme helyén, vékony szája pedig lefelé görbült bánatában. De volt valami, ami még ennél is félelmetesebb volt.

Gabriella a saját mellkasára tette a mancsát, és mély levegőt vett.

– Lebegett – mondta. – Közvetlenül a padló fölött.

Kínéztem a ködös éjszakába. Soha nem voltam még boldogabb, hogy idebent vagyunk a barátságos kennelünkben, nem

pedig odakint, ahol mindenféle szellemek ólálkodnak.

– Több oka is lehet, amiért azt gondolja, hogy szellemet látott – mondta Bones. – De az okok között nem szerepel a halottak nyughatatlan lelke. Megtréfálhatta például a fények játéka. Lehetett egy régi arckép viszatükröződése. Vagy egyszerűen egy álom, amire valóságként emlékszik vissza.

Archie Bones íróasztalához sétált, és nagyot csapott rá.

– Nem álmodta – vakkantotta. – Az inasunk, Stevens is látta. És magam is megnéztem volna, csak hát az idegeim, ugye!

– Kérem, segítsen nekünk – könyörgött Gabriella. – Igazán kár lenne otthagyni azt a kastélyt, de ezzel a valamivel mégsem osztozhatunk rajta.

Megtalálod a kastélyban rejtőző szellemet?
És a három másik tárgyat?

szellem

kakukkos óra

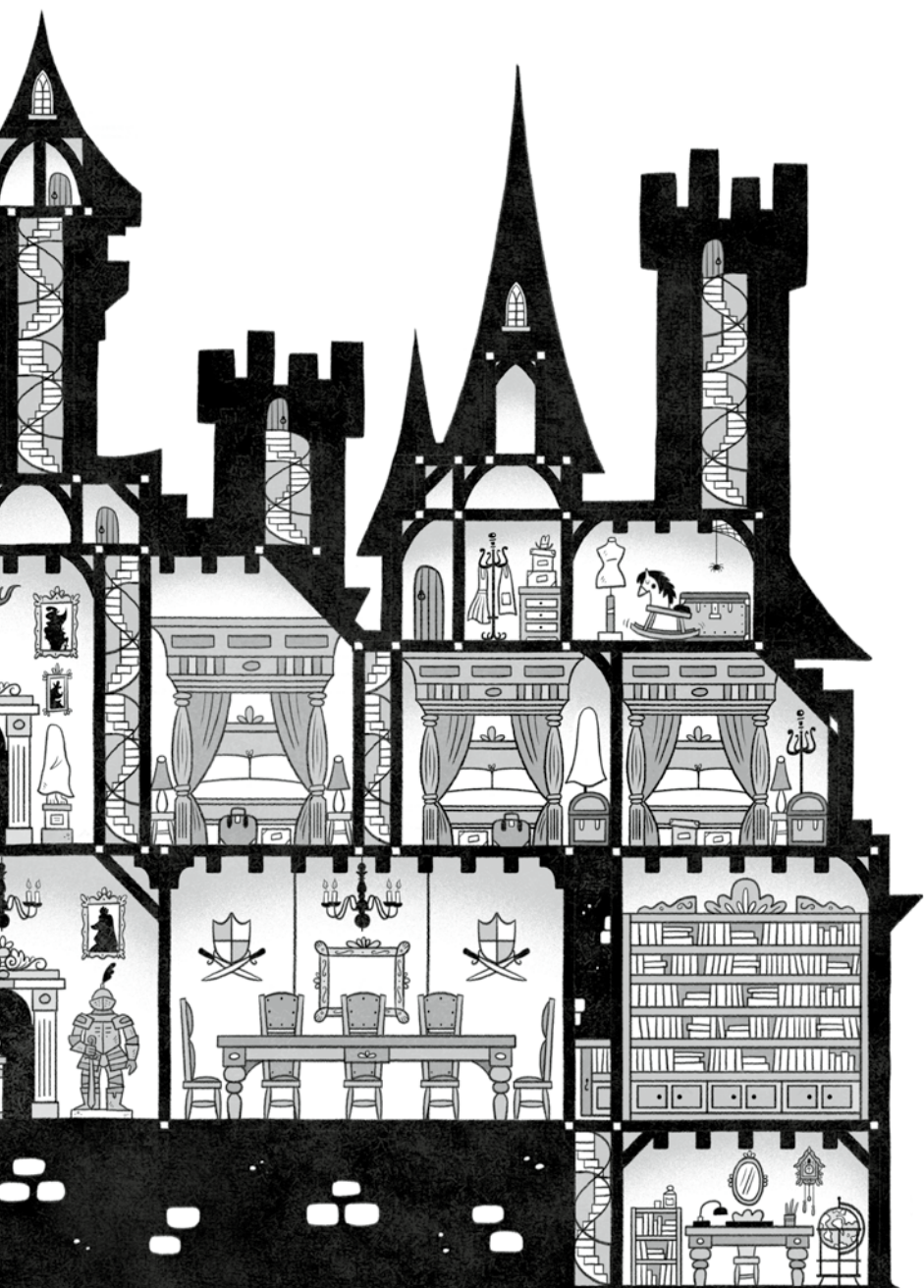

kandeláber

utazóláda

Bones felpattant, és összezsápta a mancsát.

– Nos, rendben – mondta. – Nem hiszem, hogy szellemet láttak, de úgy tűnik, valami furcsa dolog történt, amit magam is szívesen megnéznék. Találkozunk holnap reggel kilenckor a Cat's Cross pályaudvaron. Elutazunk Transzcickániába, és kiderítjük, mi folyik ott valójában.

Égnek állt a szőr a hátamon. Magam elé képzeltem a romos kastélyt, háttérben a csúcsos hegyormokkal. Tényleg hátra kell hagynunk a barátságos ólunkat, és elutaznunk erre a távoli vidékre? Ráadásul mi van, ha Gabriella és Archie igazat mondanak?

– Ami engem illet, addig maradnak, amíg csak jólesik – mondta Gabriella. – De azt nem tudom garantálni, hogy maga a kastély is ilyen vendégszeretően várja majd magukat.

Az ajtó felé indult, majd hátrapillantott Archie-ra, aki közben feldöntötte Bones egyik kémcsövét, ragacsos trutymóval borítva be a mancsát.

– Egész nap ezen dolgoztam! – ugatott fel Bones. – Most kezdhetem előlről az egészet.

Bones előhalászott egy zsebkendőt, és Archie felé lökte.

– Sajnálom – mondta Archie a bundáját törölgetve a kendővel. – De előnt az indulat, ha szóba kerül ez a szörnyű szellem.

Le akarta tenni a kendőt, de azt vette észre, hogy a mancsához ragadt.

– Jaj, istenem! – sóhajtott fel.

– Csak vigye magával! – terelte kifelé a kutyákat Bones.

Amikor elmentek, azonnal a hálósobája felé indult.

– Csomagoljunk – mondta –, hosszú út áll előttünk.

Kedvetlenül tápázkodtam fel. A gondolataim folyton visszatértek a Gabriella által leírt fehér fantomhoz, az üres szemgödrével meg a lekonyuló szájával. Azt mondogattam magamnak, hogy szellemek igazából nincsenek, csak buta kiscicák hisznek benne. De nem tudtam elhessegetni a gondolatot, hogy felke-rekedni Transzcickániába nagyon rossz ötlet.